

Marianský kalendár

pre katolícky ľud

na priestupný rok

1939

Obsahuje mimo časti kalendárnej a astronómie mnoho zábavného čítania s mnohými obrázkami, soznam

krstných mien, soznam výročitých trhov a zvláštnu stranu pre rodinné a iné dôležité zápisky.

Všetky práva, aj právo prekladu do iných rečí, sú vyhradené.

Nakladateľstvo a umelecká knihtlačiareň
J. STEINBRENER, Vimperk na Šumave.
V Novém Yorku, 105 — 107 Chambers Street (3rd Floor.)

Tlačou a nákladom J. Steinbrenera vo Vimperku.

Dra Tisu ako verejného činiteľa hodno je zaradiť do radu politikov-profesorov. Riadil sa on pravdepodobne podľa svojho bývalého profesora na Pazmaneume, dra Seipela, ktorý bol neskôršie jedným z najvynikajúcejších štátnikov Rakúska a podľa prezidenta Osloboditeľa, ktorý Tisu poveril úradom ministerstva zdravotníctva. Tak to isto založil svoju politickú činnosť aj náš pán pre ident dr. Beneš a ministerský predseda dr. Hodža — na profesorskej katedre. Tiso je veľmi obozretný, keď niečo podniká a bez náležitej duchovnej prípravy nepúšťa sa do ničoho. Pri práci je pripravený aj na prekážky, pri čom za svoje činy cíti sa byť sám zodpovedný. Neláká sa nijakého neúspechu a prekážky, ktoré mu stoja v ceste, s trpezlivosťou odstraňuje, aby dosiahol svojho cieľa.

Ze je skutočne tvorivým človekom, najlepšie to charakterizuje, že v Bánovciach zaviedol vodovod, kanalizáciu, dal zregulovať potok Radišu, dal vydláždiť a upraviť zablatené ulice, založil učiteľský ústav, dal dostaviť internát a nebál sa dať postaviť ani pomník Ľudovítovi Štúrovi. Ako minister zdravotníctva vybudoval perlu Pohronia: Sliač. Okrášľil kúpele Smerdžonku. Najväčšiu váhu kladie na prácu — on sám prácu miluje.

Dňa 13. októbra 1937 oslávil dr. Tiso svoje 50-ročné narodeniny a my mu želáme, aby sa dožil aspoň toho veku, akého sa dožil náš nezapomenuteľný prezident-Osloboditeľ, lebo na takých ľuďoch, ako je dr. Tiso je veľká potreba u nás, kde sa musí ešte mnoho-mnoho budovať, ak chceme stáť na úrovni našich susedov.

Ako Pán Ježiš naučil ľuďi fajčiť . . .

Ludová povesť.

Ked Pán Ježiš chodil so sv. Petrom po svete, prišli na pole, kde roľník oral s vychudlými konikmi roličku plnú pýru a skál. Kedže bola to práca veľmi ťažká, konički už ledva vlekli pluh a často postávali. To rozhnevalo roľníka a bil konički, až boľno na to sa divať.

Ked to uzrel sv. Peter, bolo mu ľúto ubohých zvieratok a preto obrátil sa k Pánu Ježišovi a hovoril: „Pane, nedovoľ, aby tento človek bil nevinné zvieraťka; urob dačo, aby si kone mohli trochu odpočinuť!“

Pán Ježiš urobil mu po volí. Svojou božskou mocou rýchle stvoril fajku, kremeň, ocelku, hubu a mešec s dohánom a rozkázal sv. Petrovi, aby tieto veci položil do brázdy na pole, ale tak, aby ich brázdou kráčajúci roľník našiel. Sv. Peter poslušne a všetko obstaral tajne, aby ho roľník nevidel.

Pán Ježiš so sv. Petrom potom pozorovali, čo bude roľník robiť. Ten zazrel najprv fajku, zdvihol ju a nevediac k čomu je, strčil ju do vrečka, hodľajúc dať ju doma deťom k baveniu. Za chvíľu našiel mešec s dohánom a konečne kremeň s ocelkou a hubou. Trochu sa zamyslel, odkiaľ asi také podivné veci sa na jeho roli vzaly? Tu prestúpi k nemu Pán

Ježiš so sv. Petrom a pozdravili roľníka: „Pán Boh pomáhaj!“ — „Pán Boh uslyš!“ — podakoval sedliak a keďže mu hneď prišlo na myseľ, že pocesťní, ktorí prejdú svetom, mohli by vedieť, k čomu najdené veci slúžia, opýtal sa ich: „Milí pútníckovia, nemohli by ste mi snáď povedať, k čomu sú veci, ktoré som dnes na svojej roli našiel?“

„Toto je fajka na fajčenie,“ odpovedal mu Pán Ježiš; ale roľník nevedel, čo je to fajčiť a preto mu Pán Ježiš vysvetlil. Vzal fajku, napchal do nej dohán a vykresal ohňa a zapálil.

Potom dal fajku roľníkovi do úst, aby z nej fahal do seba dym. Poprve sice mu dym zaskočil a rozkašľal sa a bol by nedôverive fajku odhodil, keby ho sv. Peter nebol poučil, že sa tak stava každému, kto sa učí fajčiť. Opakoval potom svoj pokus, a hľa, našiel chuť a záľubu vo fajčení! Keď dofajčil, napchal si do fajky dohán ešte raz a pafkal, až bolo okolo jeho hlavy plno chmár dymu.

Pán Ježiš sa s nim rozlúčil a sedliak pustil sa znova do orania. Ale kone už nebil Tito si totižto, kým sedliak fajčil, odpočinuli a potom už pekne chodili v brázde. A keď dooral záhon, zastavil ich, aby si mohli znova napchať fajku a začať fajčiť. Kone si zasa odpočinuli.

V cha
býv
svojim
host v
vala ho
syn ne
o krav
jediný
pytliaci
horách
božské
matkin
totižto
ruživos
stolček
Nie di
patričk
materi
pre sv

Jed
k mat
tam ho
hrudou
živý do
matka
chlapo
všetky
ani po
Aby s
poveda
zronilo
nevtar
a por
rozmyš
vstala
robiť z
budem
prejšť
ku sy
cestu.
občers
nahor,
a úsu
skaly.
srdce
ranene
Matka
skrvav
úbohá
ešte p
synovi